

POSTANOWIENIE

Dnia 9 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Wiak (przewodniczący)

SSN Tomasz Przesławski

SSN Robert Stefanicki

SSN Jacek Widło (zd. odrębne)

SSN Mariusz Załucki (sprawozdawca)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 9 stycznia 2024 r. w Warszawie wniosku obrońcy sędziego Sądu Okręgowego w O. D. L. – adw. J. W. z dnia 9 listopada 2022 r.

o zbadanie spełnienia wymogów niezawisłości i bezstronności przez SSN Marka Motuka

w sprawie o sygn. akt II ZOW 40/22 o uchylenie postanowienia Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w [...] z dnia 2 października 2020 roku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania

postanowił:

oddalić wniosek.

[M. T.]

UZASADNIENIE

Pełnomocnik obwinionej wniósł o stwierdzenie występowania przesłanek z art. 29 § 5 ustawy o SN wobec SSN Marka Motuka, wyznaczonego do składu mającego rozpoznać sprawę dyscyplinarną obwinionej. Jako podstawę wniosku wskazał, iż uzasadnieniem występowania przesłanki z art. 29 § 5 ustawy o SN jest udział SSN Marka Motuka w konkursie na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie

Najwyższym przed Krajową Radą Sądownictwa ukształtowaną w trybie określonym przepisami ustawy z 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (ustawa nowelizująca KRS), a następnie - po uzyskaniu nominacji do Sądu Najwyższego, orzekanie i sprawowanie przez SSN Marka Motuka wymiaru sprawiedliwości mimo uchwały trzech połączonych Izb - Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r., BSA 1-4110-1/20. Argumentując swoje stanowisko powołał się m.in. na wybrane orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, które ma wspierać złożony przez niego wniosek.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Wniosek pełnomocnika obwinionej nie jest zasadny.

Zgodnie z art. 29 § 5 ustawy o SN, dopuszczalne jest badanie spełnienia przez sędziego Sądu Najwyższego wymogów niezawisłości i bezstronności z uwzględnieniem okoliczności towarzyszących jego powołaniu i jego postępowania po powołaniu, na wniosek strony lub uczestnika postępowania przed Sądem Najwyższym, jeżeli w okolicznościach danej sprawy może to doprowadzić do naruszenia standardu niezawisłości lub bezstronności, mającego wpływ na wynik sprawy z uwzględnieniem okoliczności dotyczących uprawnionego oraz charakteru sprawy.

Wniosek o stwierdzenie ww. przesłanek powinien być złożony wobec sędziego Sądu Najwyższego wyznaczonego do składu rozpoznającego: środek zaskarżenia; sprawę dyscyplinarną; sprawę o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej lub tymczasowe aresztowanie sędziów, asesorów sądowych, prokuratorów i asesorów prokuratury; sprawę z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych dotyczącą sędziego Sądu Najwyższego, oraz sprawę z zakresu przeniesienia sędziego Sądu Najwyższego w stan spoczynku (art. 29 § 6, ustawy o SN). Poza tym, wniosek z art. 29 § 5 ustawy o SN powinien zostać złożony w terminie tygodnia od dnia zawiadomienia uprawnionego do złożenia wniosku o składzie rozpoznającym sprawę oraz uczynić zadość wymogom, o których mowa w art. 29 § 9 ustawy o SN, tj. odpowiadać wymogom przewidzianym dla pisma procesowego, a także zawierać żądanie stwierdzenia, że

w danej sprawie zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 29 § 5 ustawy o SN oraz powoływać okoliczności uzasadniających żądanie wraz z dowodami na ich poparcie.

Wniosek pełnomocnika - nie bez wątpliwości - spełnia wymogi formalne. Odpowiada bowiem wymogom pisma procesowego i zawiera żądanie stwierdzenia, że w sprawie zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 29 § 5 ustawy o SN, zawierając przy tym dość lakoniczny opis okoliczności, które w ocenie pełnomocnika wnioski uzasadniają. Argumentacja w nim zawarta nie może jednak prowadzić do uwzględnienia wniosku. Prezentowany bowiem przez pełnomocnika obwinionej pogląd opierający się na wadliwości procedury powołania i następnie wadliwego sprawowania wymiaru sprawiedliwości przez SSN Marka Motuka jest chybiony. Pełnomocnik nie podjął zresztą szerszej próby wykazania możliwości wpływu wadliwości postępowania nominacyjnego, w którym uczestniczył SSN Marek Motuk i jego postępowania po powołaniu, na wynik sprawy, do rozpoznania której został on wyznaczony, ograniczając się do kwestionowania postawy SSN Marka Motuka.

W ocenie Sądu Najwyższego podstawową przyczyną czyniącą wniosek niezasadnym jest fakt, iż nie uwzględnia on obowiązującego porządku konstytucyjnego.

Należy przypomnieć, że Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 25 marca 2019 r., K 12/18, wypowiedział się na temat procedury powoływania sędziów do KRS ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy nowelizującej KRS, nie stwierdzając naruszenia standardu konstytucyjnego w tym zakresie. W powołanym wyroku Trybunał orzekł, że art. 9a ustawy nowelizującej KRS jest zgodny z art. 187 ust. 1 pkt 2 i ust. 4 w związku z art. 2, art. 10 ust. 1 i art. 173 oraz z art. 186 ust. 1 Konstytucji, w której uregulowano, kto może być wybranym członkiem KRS, ale nie jest określone, jak wybrać sędziów członków KRS do tej Rady. Te kwestie zostały przekazane do uregulowania w ustawie. Trybunał stwierdził nadto, iż nic nie stoi na przeszkodzie, aby sędziów do KRS wybierali sędziowie. Jednak nie można się zgodzić z twierdzeniem, że piastunem czynnego prawa wyborczego muszą tu być wyłącznie gremia sędziowskie.

Ponadto, w wyroku z 20 kwietnia 2020 r., U 2/20, Trybunał Konstytucyjny uznał, iż uchwała składu połączonych Izb - Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 23 stycznia 2020 r.(zasada prawna), jako akt normatywny utraciła moc obowiązującą. W uzasadnieniu tego wyroku Trybunał stwierdził m.in., że uchwała ta jest niezgodna:

1. z art. 179 Konstytucji, ponieważ podważa charakter tego przepisu jako samodzielnej podstawy skutecznego powołania sędziego przez Prezydenta na wniosek KRS, a więc jako samodzielnej, zupełnej i wystarczającej regulacji prawnej umożliwiającej wykonywanie przez Prezydenta wskazanej w tym przepisie kompetencji. Akt powołania sędziego oznacza bowiem jego upoważnienie do wydawania orzeczeń w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej (zob. wyroki TK z: 5 czerwca 2012, K 18/09; 24 października 2017 r., K 3/17),

2. z art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji, ponieważ nie można jej pogodzić z istotą prerogatywy Prezydenta do powoływania sędziów na terenie Rzeczypospolitej Polskiej. Prerogatywa Prezydenta nie podlega kontroli w żadnym trybie. Tym bardziej więc nie może stanowić przedmiotu ograniczenia czy jakiegokolwiek zawężenia interpretacyjnego dokonanego w treści podstawowego aktu normatywnego. TK przypominał, że prerogatywa jest rodzajem uprawnienia Prezydenta, które nie wymaga dla swojej ważności podpisu Prezesa Rady Ministrów, ponoszącego odpowiedzialność polityczną przed Sejmem za akty Prezydenta wymagające dla swej ważności kontrasygnaty. Ustrojodawca świadomie wyłączył taką konieczność względem określonych kompetencji głowy państwa, aby zapewnić Prezydentowi wykonywanie zadań, wskazanych przede wszystkim w art. 126 Konstytucji (por. wyroki TK z: 23 marca 2006 r., K 4/06; 11 września 2017 r., K 10/17),

3. z art. 183 ust. 1 Konstytucji, ponieważ jej treść nadaje nadzorowi judykacyjnemu SN inne znaczenie niż wynikające z wykładni wskazanego konstytucyjnego wzorca kontroli. Efektem aktu, stanowiącego w swej zewnętrznej formie akt prawa wewnętrznego będący - od strony formalnej - dopuszczalną, co do zasady, postacią aktywności prawotwórczej

SN służącej nadzorowi judykacyjnemu, jest (...) wykluczenie z orzekania wszystkich sędziów SN powołanych na wniosek KRS ukształtowanej w oparciu o przepisy ustawy nowelizującej, wykluczenie z orzekania - pod pewnymi warunkami - sędziów sądów powszechnych i sądów wojskowych powołanych na powyższych, zasadach.

W świetle ostatecznych i mających moc powszechnie obowiązującą orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego (art. 190 ust 1 Konstytucji RP) oraz jednoznacznej treści art. 29 § 1-3 ustawy o SN, brak jest normatywnych podstaw do podważania konstytucyjnego umocowania KRS ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy nowelizującej KRS oraz jej uprawnień do wykonywania zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości, a także kwestionowania ważności i skuteczności powołań sędziowskich dokonanych przez Prezydenta RP w ramach przysługującej mu wyłącznej i nie podlegającej weryfikacji prerogatywy, na podstawie rekomendacji udzielonej przez ten organ (postanowienie SN z 28 lutego 2023 r., III CB 13/23 oraz powołane tam dalsze orzecznictwo). Nie sposób uznać też wykonywania czynności orzeczniczych przez sędziów powołanych we wskazanym trybie *in genere* za wadliwe tylko dlatego, że stosowny pogląd w tej mierze wyrażono w uznanej zresztą za niezgodną z polskim porządkiem konstytucyjnym uchwałą połączonych Izb - Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 23 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy podkreśla, że obowiązkiem każdego sędziego powołanego na urząd przez Prezydenta Rzeczypospolitej, korzystającego w ten sposób z przysługującej prerogatywy, jest wymierzanie sprawiedliwości. Obowiązek ten znajduje nienaruszalne podstawy w trwałości i niepodważalności aktu prezydenckiego powołania (art. 179 w zw. z art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji RP). Obowiązek taki wynika również z roty przysięgi składanej przez każdego sędziego, a „odmowa wykonywania wymiaru sprawiedliwości” jest przewinieniem służbowym (dyscyplinarnym) sędziego (art. 107 § 1 pkt 1a u.s.p.). W ostatnim czasie w orzecznictwie TSUE przyjęto, że wyłączenie gwarancji wynikających z zasady niezawisłości sędziowskiej mogące skutkować odpowiedzialnością dyscyplinarną dotyczy „poważnych i całkowicie niewybaczalnych zachowań ze strony sędziów, polegających na przykład na (...) odmowie wymiaru sprawiedliwości, podczas gdy

jako depozytariusze funkcji orzeczniczych mają za zadanie orzekać w sporach poddawanych im pod rozstrzygnięcie przez jednostki" (wyrok TSUE z 15 lipca 2021 r. w sprawie Komisja Europejska przeciwko Polsce, C-791/19, pkt 137).

Dlatego, w realiach niniejszej sprawy, przy uwzględnieniu porządku konstytucyjnego, nie sposób mówić o naruszeniu standardu niezawisłości lub bezstronności przez SSN Marka Motuka. Sam fakt powołania SSN Marka Motuka w określonej procedurze przed KRS ukształtowaną stosownie do treści ustawy nowelizującej KRS, jak też fakt wykonywania przez SSN Marka Motuka czynności orzeczniczych po podjęciu uchwały trzech połączonych izb - Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r. nie jest wystarczającą przesłanką uwzględnienia wniosku.

Z tych przyczyn orzeczono jak w sentencji.

[M. T.]

**Uzasadnienie zdania odrębnego SSN Jacka Widło
zgłoszonego do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2024 r.,
sygn. akt I ZB 61/22**

4. Nie podzielam rozstrzygnięcia, zawartego w postanowieniu Sądu Najwyższego z 9 stycznia 2024 r., w sprawie wniosku z dnia 9 listopada 2022 r., sygn. II ZOW 40/22, o zbadanie spełnienia wymogów niezawisłości i bezstronności przez SSN Marka Motuka, z trzech niżej przedstawionych względów. Uważam, że ze względu na powstałe wątpliwości w sprawie nie powinno zapaść rozstrzygnięcie merytoryczne w wyznaczonym składzie.
5. Po pierwsze, w mojej ocenie, należało zbadać z urzędu kwestię należytej obsady sądu w sprawie niniejszej, która ma charakter sprawy dyscyplinarnej i wymaga szczególnej dbałości o zachowanie standardów ochrony praw strony.

Sąd Najwyższy z urzędu, w każdym stanie sprawy ma obowiązek badać, czy jest należycie obsadzony i spełnia standardy określone w przepisach. W sprawie niniejszej, biorąc pod uwagę kryteria „sądu” (w rozumieniu art. 267 TFUE oraz art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE w zw. z art. 47 Karty Praw Podstawowych) wynikających z wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 21 grudnia 2023 r., C-718, oraz „sądu ustanowionego ustawą” (art. 6 ust. 1 EKPC) wynikających z wyroków Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z 23 listopada 2023, Wałęsa przeciwko Polsce, skarga nr 50849/21 oraz z 8 listopada 2021, Dolińska -Ficek, Ozimek, przeciwko Polsce skargi nr 49868/19 i 57511/19; należało wydać postanowienie przekazujące sprawę do rozpoznania składowi sądu, które spełnia powyższe kryteria i akta sprawy przedstawić Prezesowi Sądu Najwyższego kierującemu pracą Izby Odpowiedzialności Zawodowej, celem dokonania ponownego przydziału sprawy.

6. W mojej ocenie zaistniało ryzyko naruszenia wskazanych powyżej standardów. Jeżeli chodzi o zapewnienie standardu z art. 6 ust. 1 EKPC („sądu ustanowionego ustawą”) Europejski Trybunał Praw Człowieka wskazał w §§ 281–338 wyroku w sprawie Dolińska-Ficek i Ozimek przeciwko Polsce (skargi nr 49868/19 i 57511/19), że powoływanie członków zasiadających w składach orzekających Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych odbyło się z oczywistym naruszeniem podstawowych przepisów krajowych regulujących procedurę powoływania sędziów. Podobne zapytanie zawarł w wyroku pilotażowym z 23 listopada 2023 r., Wałęsa przeciwko Polsce, skarga nr 50849/21.
7. Ocena dokonana przez Europejski Trybunał Praw Człowieka odnosi się bez różnicy do wszystkich sędziów powołanych do Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego, którzy zostali do niej powołani w analogicznych okolicznościach, a w szczególności na podstawie uchwały nr 331/2018 Krajowej Rady Sądownictwa (wyrok TSUE z 21 grudnia 2023 r., C-718, pkt 53).
8. Z wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (wielka izba) z 21 grudnia 2023 r., C-718 wynika, że rozpatrywane łącznie wszystkie elementy

zarówno systemowe, jak i dotyczące konkretnych okoliczności faktycznych, o których mowa w pkt 47–57 tego wyroku oraz pkt 62–76 tego wyroku, które charakteryzowały powołanie do Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych sędziów tworzących organ odsyłający w tamtej sprawie, skutkują tym, że ten organ nie ma statusu niezawisłego i bezstronnego sądu ustanowionego uprzednio na mocy ustawy w rozumieniu art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE w związku z art. 47 akapit drugi Karty Praw Podstawowych. Całokształt owych elementów może bowiem budzić w przekonaniu jednostek uzasadnione wątpliwości co do niepodatności zainteresowanych i składu orzekającego, w którym zasiadają, na czynniki zewnętrzne, w szczególności bezpośrednie lub pośrednie wpływy krajowej władzy ustawodawczej i wykonawczej, oraz co do ich neutralności względem ścierających się przed nimi interesów. Tego rodzaju elementy mogą prowadzić do braku widocznych oznak niezawisłości lub bezstronności tych sędziów i tego organu, co mogłoby podważyć zaufanie, jakie sądownictwo powinno budzić w tych jednostkach w społeczeństwie demokratycznym i w państwie prawnym.

9. Konsekwencją powyższego jest przyjęcie naruszenia systemowego prawa do sądu obywatela, określonego w wyżej powołanych przepisach, skutkujących między innymi tym, iż uznano że skład orzekający Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych, który zwrócił się do Trybunału z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w tamtej sprawie, nie stanowi „sądu” w rozumieniu art. 267 TFUE i art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE w związku z art. 47 akapit drugi karty praw podstawowych, w związku z czym wniosek uznano za niedopuszczalny i nie udzielono odpowiedzi na pytanie prejudycjalne.
10. Dodatkowo należy zauważyć, że w związku z wydaniem wskazanych wyroków TSUE i ETPCz, obalono domniemane działania Sądu ustanowionego ustawą w rozumieniu przywołanych przepisów w odniesieniu do sądu ukształtowanego w okolicznościach wymienionych w tych wyrokach.
11. Należy zauważyć, że sędzia składający zdanie odrębne, wyznaczony do składu sądu w niniejszej sprawie, został powołany w okolicznościach

określonych w punkcie 3 -5 uzasadnienia niniejszego zdania odrębnego, na podstawie uchwały KRS nr 331/2018. Okoliczności powołane w powyższych orzeczeniach, co do zasady, wyjąwszy niektóre okoliczności, odnoszą się do sędziego składającego zdanie odrębne w niniejszej sprawie.

12. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału, zasada skutecznej ochrony sądowej jest zasadą ogólną prawa Unii, wynikającą ze wspólnych tradycji konstytucyjnych państw członkowskich, chronioną na mocy art. 6 i 13 EKPC, potwierdzoną również w art. 47 Karty Praw Podstawowych. Zgodnie z zasadą lojalnej współpracy, sądy krajowe mają obowiązek zapewnić ochronę sądową uprawnień podmiotów prawa wynikających z prawa Unii [wyrok TSUE z 13 marca 2007 r., C-432/05, Unibet (London) Ltd i Unibet (International) Ltd przeciwko Justitiekanslern, pkt 37-38]. Jak wyjaśnił Trybunał, art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE, w zakresie, w jakim ustanawia wymóg rozpoznania sprawy, wymagającej wykładni lub stosowania prawa Unii, przez niezawisły i bezstronny sąd ustanowiony uprzednio na mocy ustawy ma skutek bezpośredni. W związku z tym zasada pierwszeństwa prawa Unii nakłada na sąd niespełniający takich kryteriów obowiązek odstąpienia od stosowania przepisów krajowych, na mocy których powierzono mu rozpoznanie sprawy, i w rezultacie uznania się za niewłaściwy do jej rozpoznania [tak w szczególności wyrok TSUE z 22 marca 2022 r., C-508/19, Prokurator Generalny (*Chambre disciplinaire de la Cour suprême - Nomination*), pkt 74, analogicznie wyrok TSUE z 2 marca 2021 r., C-824/18, A.B. i in. (*Nomination des juges à la Cour suprême - Recours*), pkt 146].
13. Powyższe oceny i stwierdzenia w ocenie sądu w składzie niniejszym nie stoją w sprzeczności ze standardami prawa do sądu określonymi w art. 45 Konstytucji RP. Przepis ten był wzorowany na art. 6 EKPC i nie stanowi przeszkody oraz nie zawiera sprzeczności, w możliwości stosowana wskazanych wzorców prawa UE. Wzorce wynikające z Konstytucji RP i powołanych regulacji Prawa UE jak i EKPC uzupełniają się i są komplementarne, nie znajdują się w relacji wyłączenia. Pojęcie „sąd” w rozumieniu art. 19 ust. 1 TUE (także w rozumieniu art. 267 TFUE) ma

charakter unijny (zasada autonomii prawa unijnego) i nie musi pokrywać się z pojęciem sądu według prawa Państwa Członkowskiego (por. też wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 7 października 2021 r. K 3/21, OTK-A 2022, poz. 65). W świetle wykładni systemowej, ratyfikowana umowa międzynarodowa i dokonana na jej podstawie wykładnia norm, ma pierwszeństwo i może korygować lub uzupełniać regulacje wewnętrzne, w wypadku kolizji norm porządku hierarchicznego z aktami rangi ustawowej oraz aktami wykonawczymi, jak § 80 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 14 lipca 2022 r. – Regulamin Sądu Najwyższego dotyczącego przydzielania spraw, czy regulacjami rangi ustawowej dotyczącej sposobu kształtowania składu sądu (art. 91 ust. 1 i 2 Konstytucji RP).

14. Po drugie, należy wziąć pod uwagę skutki zapadłego orzeczenia. Należy poczynić uwagę, że za nieakceptowalne i powodujące pęknięcie systemu prawnego, należy uznać sytuacje, w której wydane orzeczenia, będą traktowane jako nieistniejące, pozorne lub nie wywołujące skutków prawnych (np. postanowienie SN z 25 listopada 2022 r., czy też postanowienie SN z 4 grudnia 2023 r., II CSKP 426/22, dotyczące wniosku procesowego któremu nie nadano biegu), ze względu na sposób ukształtowania sądu lub treść orzeczenia. Każdy obywatel musi mieć zagwarantowaną pewność prawa. Wydane prawomocne orzeczenia jak i tytuły wykonawcze, jako indywidualne akty jurysdykcyjne prawomocne, od których nie przysługuje zwyczajny czy nadzwyczajny środek zaskarżenia nie powinny być podważane i rodzić niepewność co do tego, czy wywołują skutki w obrocie prawnym. Dotychczasowe stanowisko Trybunału (stanowisko wąskie) nie wyłączało możliwości orzekania w sprawach, w których nie zachodzi potrzeba wykładni i stosowania prawa Unii, a więc w sprawach nie należących do dziedzin objętych prawem Unii w rozumieniu art. 19 ust. 1 TUE. Jednakże w świetle wyroku TSUE z 6 października 2021 r., C-487/19 w sprawach, które dotyczą niezawisłości sędziowskiej i statusu sądu, sądem unijnym jest ten który może „potencjalnie zajmować się prawem unijnym” (stanowisko szerokie). Skutkiem takiej sytuacji jest to, że orzeczenia sądu wydane

w kwestionowanym składzie sądu, mogą być „pomijane” lub uchylane, pomimo, że od orzeczeń Sądu Najwyższego nie służy stronie środek odwoławczy lub środek zaskarżenia. Ten kierunek stosowania prawa i mechanizm pomijania orzeczenia zastosowano w orzecznictwie (postanowienie SN z 10 stycznia 2024 r., I PUO 2/24). Zapobieżeniu wskazanemu „pęknięciu systemowemu sądownictwa” i mechanizmowi „pomijania orzeczeń” lub „uznania za niebyłe” lub „nieistniejące”, służy uznanie się za niewłaściwym w takich okolicznościach i przekazanie sprawy składowi spełniającemu standardy wynikające z wcześniej powołanych orzeczeń.

15. Po trzecie, ze względu na podniesione zarzuty w ramach wniosku o zbadanie spełnienia wymogów niezawisłości i bezstronności przez SSN Marka Motuka, dotyczące sposobu powołania sędziego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 3), należy zauważyć, że ten sam tryb powołania dotyczy składającego zdanie odrębne. Rozstrzyganie więc w tym względzie, może zostać poczytane jako naruszające zasady niezawisłości i bezstronności i traktowane jako orzekanie we własnej sprawie. Wniosek o wyłączenie sędziego składającego zdanie odrębne w niniejszej sprawie nie został uwzględniony.
16. Wobec dostrzeżonej konieczności zagwarantowania stronie rozpoznania sprawy przez Sąd Najwyższy w składzie spełniającym kryteria sądu w rozumieniu art.267 TFUE oraz art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE, i art. 47 Karty Praw Podstawowych wynikających z wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 21 grudnia 2023 r., C-718, oraz „sądu ustanowionego ustawą” (art. 6 ust. 1 EKPC), złożenie niniejszego zdania odrębnego stało się konieczne.

[M. T.]

r.g.

